

Azt kéri a főszerkesztő, írnam meg, hogy a legutóbbi Iskolakultúra, a '98/2 borító négyese azért volt egyforma a '98/1 borító négyesével, mert a tördelőnknek aznap éjszaka született meg a gyereke... és hát inkább azzal volt elfoglalva. Szimpatikus fiatalember a tördelőnk, gratulálunk is neki a gyermekhez, gondolom, az ilyen vétségeket nem megbocsátani kell, hanem örömmel nyugtázni. A tévedés az ember eleme, joga és lehetősége, olyan világ előtt állunk, amikor a gépektől lehet, egyedül csak emberi gyarlóságaink lesznek képesek megkülönböztetni bennünket, embereket, azaz, azzal fogunk közülük kiemelkedni, amivel kevesebbek vagyunk nálunk. Apropos, gyarlóság. Gyarlóságaink nem egyformák persze, és nem is egyformán megbocsáthatóak.

Itt van például mindjárt a Duna ügye. Egykor jelvénnyel a hajtókánkon tüntettünk az ellen, hogy ne építsék meg a ronda és környezetrontó gátakat. Győztünk, amit építettek, lebontották. De most megint gátakat építtetnek, s vajon kik? Akik akkor is akarták? Fenét. Azok egy része építtet(ne), akik akkor elleneztek. El is mondta egyikük, egy jóságos arcú férfiú, hogy az, akkor, *politikai* ügy volt. Kvázi, adtunk a piszok kommunistáknak. De most más a helyzet. Most mi más a helyzetben – kérdezhetnénk? Csak nem az, hogy a vízügyi lobby, amelyiknek a zsebére megy az építkezés elrendezése, most őket nyomja, nem az előzőeket? Netalántán az ő pénzeszkéjük megezerszeresedése, szerény hajlékuk svábhegyesedése forog kockán? Mit mondjak, az ember gyarló. Csak akkor van baj, ha az elveiben az.

Az éjszaka, visszatérve tördelő barátunkra, különben is személyes állapot. Mai álmomban a tengerparton jártam – magyar tenger partja volt –, de ott elveszítettem a Huzella rám bízott gitárját. Most dél van, de a veszteségtudatot még mostanra sem tudtam leküzdeni. Mert az ember így is lehet gyarló.

Zalán